

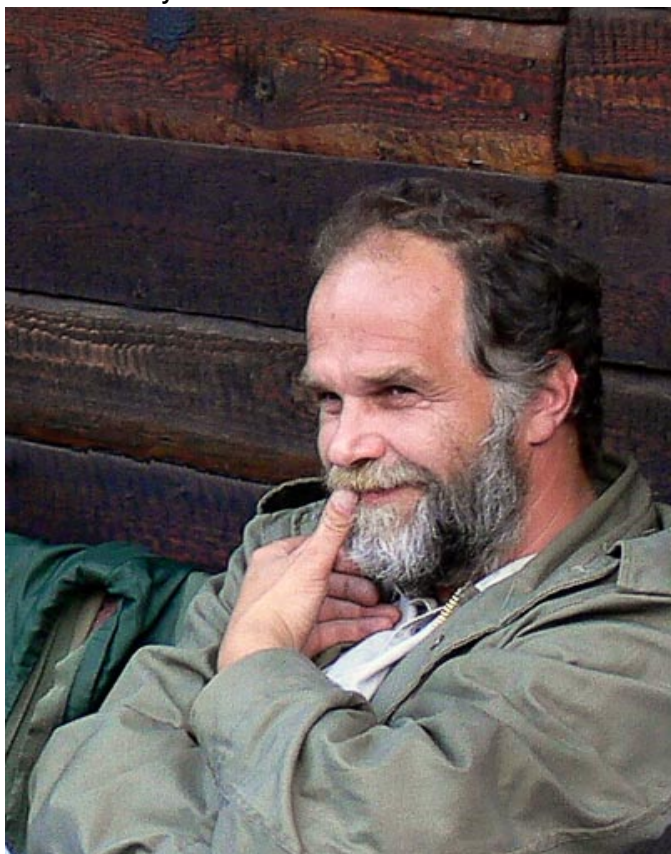
Ranní káva spálila patro, trubici hltanu i stěnu žaludku, než se klidně usadila v prázdné nádrži.

"Do hajzlu! Já se z toho emálu snad nikdy nenaučím pít," zaklel Borek a praštil ešusem o hlavu čedičového balvanu. Kapičky horké, černé tekutiny přeskupily molekuly a přistály na hřbetu Mončiny ruky.

"Auu! Seš padlej na hlavu, nebo co?"

"Promiň. Spálil jsem si celou chleběnu a tak mám vztek."

"Foukej," řekla smířlivě Monika a vykouzila ve zdeformovaném obličejí po noci strávené pod širákem první úsměv. Dosrkala zbytek kávy ze zčernalého ešusu a začala motat spacák do cely. Celý balík pak zabalila do sklípkana usárny. Vzorně zabalenou uzdu opřela o kmen zakrslé břízy.

Borek ještě chvíli láteřil, plival chuchvalce slin s útržky spálené kůže do ohně a proklínal sebe, oba bráchy i všechny obyvatele sluneční soustavy. Uzdu balil s nechutí. Vztekle trhal řemínky a v pauzách plynulého toku nadávek nasával hlasitě vzduch jak velryba u břehů Grónska.

"Tak jdem?" zeptala se Monika už s učesanou hřívou.

"Ale jo."

"A kam jdem?"

"Třeba tudy," ukázal Borek na cestu ukrytou v barieře trnkových keřů.

Vnořili se do trnkového labyrintu. Ruce ohnuté před obličejem rozrážely ostré píchály, které sjížděly po hrubé látce usáren, žracáků i oděvů. Ta paseka byla malý zázrak. Vysoká zlatá ostříže šustila v dechu právě probuzeného větríku a kapičky rosy sjížděly ze štíhlých listů, aby ukryly svůj diamantový lesk před dorážejícími paprsky slunce. Městečko Rejštejn leželo těsně pod nohama. Stačilo jen zvednout nohu, udělat krok, došlápnout a zlatý hromosvod barokního kostela vám projel podrážkou i chodidlem.

"Dole si dám laskonku, věneček a indiánka," zasnila se Monika.

"Dole si dám pivo," zasníl se pragmatičtěji Borek a pustili se svahelem.

V hospodě sedělo pár traktoristů, lesáků, babka rybářka co se dostavila na výlov nejnovějších informací a děda v tílku, pantoflích a teplákách s koleny až někde v Sydney.

Monča dojídala třetí horalku, Borek dopíjel čtvrté pivo a nikdo nikam nespěchal. Chmelovina se v jeho žaludku spřátelila s ranní kávou a vyvolala pocit neodolatelného nutkání. Borek zvedl tělo,

litr a půl vylouhované tekutiny a vyrazil najít ten zázrak z minulého století jménem splachovací hajzlík.

Zašlá podkova visela na jediném hřebíčku ve vrcholu hnědě natřených futer, přejíc štěstí všem, kdo vstoupí do kabinetu tělesné úlevy. Pohledem zkontroloval, zda skutečně vchází do ráje lidské odrůdy opatřené camprlíkem a začal si spokojeně brumlat.

"Škoda jí, podkovičky ošmajdany. Tolik lidí potřebuje trochu štěstíčka a ona se fláká na dveřích do hajzlíku. Kdepak holka. S flákáním je konec. Půjdeme makat."

Vyndal z pouzdra kudlu, utrhnul střenkou hřebíček a podkovu uložil do kapsy maskáčů.

Děda ve vytaháných teplákách přejel Borka pohledem. Zrentgenoval ho od slámové kštiny po odrbané špičky kanad a když objevil obrysy podkovy v kapse, mrknul spokojeně na výčepního. Oba pak na sebe šibalsky zamrkali a pokývali hlavou.

"Podívej co mám," špitnul před hospodou Borek Monče do ucha. Do dlaně jí položil chladný kov podkovy.

"Podkova?"

"No a k čemu je taková podkova?"

"Bačkory pro koně aby se jim neloupaly nehty, ne?"

"Taky. A ještě?"

"Pro štěstí?"

"No jasan, holka. Začíná nám vandr štěstí."

Z rozjímání je vyrušilo psisko. Tedy, psisko. Uličkou od kostela se přiřítíl pětirychlostní kartáč se zadřenou převodovkou a začal kolem nich poskakovat jak opička z pouťové střelnice. Ten chumel chlupů bylo víc slyšet než vidět.

"Pes, kterej štěká, nekouše," pronesl odhodlaně Borek a učinil tři kroky vstříc poskakující kuličce. Pes, který štěkal, kousal. Zaklesnul zuby do látky nových maskáčů a zůstal v ní viset tak dlouho, než látka neposkvrněná ani opecí "Pouštní bouře", povolila. Z maskáčů měl rázem kraťasy pro jednonohé. Pes spokojeně zavyl a vrátil se kvapem ke kostelu. Asi chtěl ještě stihnout dopolední mši.

"To byl farářův Cipís," ozvalo se jim nad hlavou. Z pralesa begoní vykukovala šedavá hlavička culící se paní.

"Von jenom hartusí. Ale nekouše," dodala ještě a usmála se laskavě jako paní učitelky ve výslužbě.

"Máte pravdu. Von nekouše. Von jenom trhá."

"Ale nekouše," zaskřehotala ta paní a ztratila se ve voňavém pralesi.

"To si nenechám líbit! Šest stováků stály. Farář nefarář. Jdem!"

Stoupali po křivých schodech k baroknímu portálu kostela. Vstupní dveře se otevřely ještě dřív, než položili ruku na kliku.

"Teda čumím. V takovýhle díře fotobuňka," zhodnotil odborně Borek.

Fotobuňkou byl kbelík, přilepený ke dvěma zeleným gumovým rukavicím, který se zjevil zcela

nečekaně v černé škvíře pootevřených dveří. Z kbelíku vylétla černá tekutina a zlila Moniku od hlavy k patě. Z dlouhých vlasů jí crčely pramínky špíny, pošlapaných zповědí, zapomenutých modliteb a potůčky trápení a strastí.

"Frojland měla čumět, kam jít!" vyštěkla bába nacpaná do těch rukavic a zabouchla dveře. Na další klepání už nikdo nereagoval. Potrhaný Borek a mokrá Monča to po chvíli brzvýsledného snažení vzdali a vrátili se zpět do města úzkou uličkou.

Když odbočili na hlavní ulici, přijížděl jim vstříc nákladní vůz. Nad kabinou mu čněly mohutné oddenky smrků a odvětvené špice za ním vířily prach. Řidič v kabině na ně vycedil zuby skrz zaprášené sklo. Před prudkou zatáčkou podřadil a s velkým obloukem do ní najel. Co se dělo za ním bylo pro něj už jen historií. Špičky stromů se odrazily od asfaltu silnice a smetly Borka i Móňu mezi hejno kachen v místní požární nádrži.

S dlouhými rousy vodních řas a travin vypadali jak vodníci. Potáceli se k dřevěnému mostu přes Otavu. Nenadávali. Pošpiněné duše neměly náladu a v ústech se usadila pachů žabince.

"Ty, Borku. Není to v té podkově?" spustila jako první Monika.

"Ty myslíš, že jako funguje úplně obráceně? Že je to podkova pro smůlu?"

"Podívej. Ušli jsme sotva dvě stě metrů. A od té doby, co ji máš v kapse jeden malér za druhým. Já si myslím, že je to v tý podkově."

Borek se opřel o zábradlí mostu a přemýšlel. Pod mostem pobíhala posádka gumového raftu. Kluci v neoprenech upevňovali bagáž k nafouklým buřtům sedaček a kontrolovali uzle na boku člunu.

Borek sáhl do kapsy a smutně se zadíval na podkovu.

"Hodně štěstí, kluci," zavolal na raftáky a máchl rukou. Železná podkova přelétla zábradlí mostu a zasekla se do písku kousek od vodácké bagáže.

"A tady máte něco pro štěstí."

"Seš pěknej jed," sykla mu Monika do ucha.

Kluk v nebesky modrém neoprenu sebral podkovu, strčil ji do plastového sudu a zapíchl palec do azurového nebe.

"Dík. Budeme ho potřebovat."

"Nemá zač," odpověděl mu Borek.

V ten okamžik změnila podkova poprvé majitele.

"Gou! Gou!" ječeli raftaři, když vlekli gumového obra na vodu.

"Ráááz! Ráááz!" Jejich pádla píchala vodu s úmyslem dostat tupý čumák raftu na rychlejší vodu. Voda v peřeji uchopila ploché dno Colorada a rozběhla se s člunem proti skalisku v ohbí řeky.

"Levá kontra! Do prdele! Kontra! Pravá zabere! Říkám za-be-re!"

řval kluk v nebeském neoprenu na zadku lodi. Tupý čumák začal pomalu měnit směr. Pozdě. Břidlicová plotna ukrytá pod zpěněnou vodou zvedla jednu stranu člunu a vyhodila celou posádku do prudké vody peřeje. Raftaři padali jak kuželky do chladného živlu. Uvolněný člun vyrovnal stabilitu, převálcoval červené přílby, přežehlil neopreny, rozehnal volně plovoucí pádla do všech stran než se zasekl v pařátech padlého jilmu.

Na mostě kroutili dva človíčci nevěřícně hlavou.

"Naložit a jedem!" řval zdatný zadák po krk ve vodě. Raftaři pochytili pádla, narovnali přílby a našli zpět do člunu. To nejhorší je teprve čekalo.

Na Radešově hučel jez.

"Šusem! Pojedem to šusem!" velel kluk na zadku se jménem Nemo.

"Dráty! Jsou tam dráty!" běžela jim po břehu vstříc servírka z bufetu. Nemo zamával na utíkající servírku a chrabě jí pokynul.

"Dráty!" zkoušela je varovat ještě jednou servírka beznadějně.

"Jóó. Grátys! Díky! Sjedeme a přirazíme!"

"Jóó. Dráty!" zakývala servírka spokojeně hlavou.

"Asi otvírají novou provozovnu a všechno je dnes grátys," vysvětlil zasněženě Nemo svojí posádce.

"Prostě to sjedem a zaparkuju!"

Čumák Colorada přejel hranu jezu, zlomil se a počal se sunout po betonové šikmině do napěněného kvěťáku.

"Drát! Čumí tam drát!" zaječeli Pádlík s Píďalou na háku.

"Jo! Já jsem taky rád!" zanotoval jim Nemo a přitáhnul. Tím nasměroval loď přímo proti zákeřnému trnu. Armovací drát projel gumou jako nůž šlehačkovým dortem. Rozerval loď od přídě k zádi, prosekl zadní sedačku, Nemův neopren i zadek a vesele se kinklal za teď již umírající troskou. Jízda raftu skončila deset minut na to, co se jeho guma poprvé dotkla vody.

"To ta podkova! Podělaná podkova! Proč by nám ji jinak dávali, když nosí štěstí. Héééé?" ječel rozzuřený Nemo. Odšrouboval víko láhve a mrštil chudinkou do pažitů zelené louky vodáckého tábořiště. Sbalili člun, sundali přílby i neopreny a šli do bufetu. Večer činila útrata jeden tisíc dvě sta dvanáct korun českých.

Na zelený pažit vodáckého tábořiště Radešov vjel vínový mercedes s karavanem u zadku. Z auta vyskočili kluk s holčičkou a hned se vrhli k šumící řece. Tatka se odvalil od volantu, poplácal pupek a dlouhatánsky zívnu. Konečně pohyb. Jeho pohled ulpěl na chudince podkově v krátké trávě. Sebral ji a odešel s ní ke stejné tučné mamince.

"Mamko. Nějak cítím v kostech, že nám začíná báječná dovolená."

Podkova změnila podruhé majitele.

Podkova, přidělaná kouskem měděného drátku do stříbrné masky mercedesu, pospíchala ke zřícenině hradu Rábí. Auto zaparkovalo na malém náměstíčku. Rodinka nadšeně vystoupila a vydala se ke vstupní bráně hradu. Vedle kovaného klepadla visela cedulka.

NEVSTUPOVAT! NERUŠIT!

NA HRADĚ SE NATÁČÍ FILM!

EXPOZICE DRAVCŮ V HRADNÍM PŘÍKOPU OTEVŘENA!!!!!!!!!!

"Do prčic! Smůla. Škoda benzínu?" ulevil si tatík.

"My chceme na ptáčky," ječely děti.

Šlo se na ptáčky.

Orlyně skalní, jménem Sandra, kroužila nad hlavami čumilů. Tatka zaplatil za každého člena rodiny dvacku, zapálil si camelku a roztáhl se na vyhřáté skalce. Orlyně Sandra kroužila v modrém blankytu a vytvářela elegantní kruhy nad jeho hlavou. Něco se od opeřence oddělilo a padalo k matičce zemi.

"Tatko, padá sem to, no....," rozječely se děti, ukazujíc prstíky na oblohu.

"Co to, no...?" vytřeštil na ně tatík oči.

"Jo, já to řeknu a dostanu facana," vyjednával synek.

Bobek dopadl přímo na tačkovu hlavu, na nové letní sako a zasáhl i letní kalhoty. Tatík přejel ulíznutou pěšinku dlaní a přiblížil podivnou hmotu k očím.

"Co to je?" zeptal se nevěřičně.

"Hovno," odpověděl suše hošík a dostal zašpiněnou rukou facana.

Naštvaný a smradlavý tatík, zfactovaný synek, hihňající se matka s dcerou se vraceli zpět na náměstí. Na místě, kde zaparkovali mercedes zelo prázdné místo. Auto se samovolně rozhodlo prozkoumat náměstí na vlastní pěst. Ze samé zvědavosti skončilo s nabořeným čumákem v morovém sloupu ze XIV. století. Vedle povaleného historického klenotu stál policajt a zachmuřeným okem pozoroval přicházející rodinu.

"Tak pan řidič to má za rovnou tisícovku. Nezajištěné vozidlo," konstatoval suše. "A ještě si počkáte na památkáře, U nich to půjde řádově do deset tisíců."

Z tačky se stal člověk neandrtálský. Zrudnul, přestal se ovládat a řval:

"Šťastná dovolená, šťastná dovolená! Jo? Kdo tu co žvanil o šťastný dovolený!" Rozběhl se k mercedesu, serval podkova z masky chladiče a mrštil jí proti nejbližší stěně. Vytlučené sklo z přízemního okna se snášelo na dlažbu náměstí.

"Plus škodu na soukromém majetku," dodal klidně policista, lovic z brašny pokutové bločky.

Podkova přistála na lůžku hotelového pokoje č.13 a potřetí změnila majitele.

Zdeněk Držka, režisér pohádkového příběhu "Když to přijde na prince", jehož štáb už měsíc okupoval hradní kolos, kráčel krokem pomalým, ale vůbec ne rozhodným k pokoji č.13. Na pokoji padnul oblečený na postel a zamořil vzduch oděrem té nejlepší skotské whisky.

"Hele, podkova," zamrmlal, když vylovil předmět, který ho zatlačil do uměleckého panděra.

"Jo, fakt. Podkova," ujistil se ještě jednou pohledem. Potom okamžitě usnul s ohnutým kouskem železa v dlaní.

"Říkal jsem políbí. Po-lí-bí! Né sežere!!" ječel režisér Držka na upoceného prince v kadeřavé paruce.

"Člověče, točíme pohádku! Né dokument o umělém dýchání pro Červený kříž! Dyk vy ji cumláte jak doga nemluvně. Už jste vůbec někdy někoho políbil?"

"Maminku," přiznal se vyděšený herec s čůrky potu na namalovaných tvářičkách.

"Jestli byla vaše maminka ženská, tak to zkusíme znova. Klapka! Jedem!"

Upocený princ se přiřítíl k princezničce, zabodl jí nos mezi oči a zvrátil její tělo do tvaru konstrukce Žďákovského mostu. Při samotném polibku zachroptěl jako první oběť Jacka Rozparovače a zabalil princeznu do závoje vlastních slin.

"Stop! Stóóóp! Člověče, co tady předvádíte je vražda! Doporučím vás do "Hříšných lidí města pražského". Uhněte! Já vám to ukážu."

Režisér Držka vykročil k princezně, pohybem očí i každého kousku těla naznačil neovládatelný chtíč a propadl se i s princezničkou do dosud neobjevených podzemních prostor hradu.

Držku odvezla záchranka s modrým majákem, princezna si setřela bohaté nánosy lepkavých slin a filmařský tým se šel ožrat. Bez rejži se žádný umění dělat nedá. Jen podkova zůstala ležet na režiséřském křesílku.

Rekvizitář spěchající za mančafem poskládal vše uvedené v seznamu do filmařských krabic a jelikož se podkova nenacházela na žádném seznamu, odložil ji vysokým obloukem za hradní zeď. Tam čekala na svého čtvrtého majitele.

Ing. architekt Vojtěch Zbořil, toho času v pumpkách, pohorkách a tričku s nápisem "Snídaně s Novou" sledoval důsledně červené turistické značení. Ve zpoceně dlaní třímал mapu "Povodí

Vydry", záznamník "Šumava" a rohlík natřený na obě strany máslem Rama. Podkova těsně minula jeho vysokoškolsky vzdělanou hlavu a dopadla do bujného kopřivového porostu.

"Meteorit. Též povětroň," napadla ho okamžitě jediná možnost. Pevně zašněrovanýma botama prošlapával kopřivy, až dospěl k chudince podkově.

"Já to říkám pořád. Štěstí se válí všude. Jenom ho uchopit za pačesy," mumlal si architekt, když soukal podkovu do baňůžku.

Na louce pod hradem se lesklo oko malého rybníka. Hned kousek pod hrází stály čtyři vojenské hangáry a katapult. Nad množstvím plechovek rozprsknutých všude dokola by zajásalo srdce nejednoho hledače druhotných surovin. Plechovky s dlouhými vlasama, s vousama naježenými do všech stran se válely kam oko člověka dohlédlo. Pokuřovaly, klábosily a obvazovaly si zranění z dopoledního nácviku. Vrhací rameno katapultu bylo natažené a obrovský šutr ve vrhacím koši hrozil vyletět proti masívní hradní věži. Ing. architekt Zbořil, sledujíc poctivě červené značení, překračoval všude ležící meče, dýky, kopí, kuše i zpocený válečníky. Rocna, vedoucí skupiny historického šermu "Gotika" sledoval putování turisty až ke svým prďáckým škorním.

"Kampak v tomhle pařáku?" prohodil místo pozdravu.

"Do Sušice unavený válečníku," odvětil ochotně pan architekt.

"To je ještě kus cesty."

"Ano. A pro koho se bije vaše armáda?"

"V neděli dobýváme Rábí. Tak tady trochu trénujeme. Přijďte se podívat."

"Víte, jsem architekt. Můžu juknout na konstrukci toho katapultu?"

"Jistě inženýre," odvětil unavený Rocna a rozmázl si dotěrného ováda do vousů. První nebožtík v bitvě o hrad.

Architekt Zbořil obešel hangár a začal studovat dřevěný kolos.

"Jaké jste použili dřevo?" začal vznášet odborné otázky.

"Co kdo dal."

"A dolet?"

"Asi na úroveň toho včelínu pod hradem," chlubil se válečník.

"A délka metacího ramene?"

"Čtyři metry."

"A tahle páka?"

"Jaká páka?"

"No přece tahle," uchopil architekt páku a začal s ní lomcovat. Uvolněná metací pojistka spustila rameno. Celý kolos se rozklepal, rozvrzal, protiváha začala padat k zemi a kámen zase vznášet k pojízdnému včelínu v podhradí. Ten se za vteřinu proměnil v hromadu prken, prkýnek a třísek. Členové klubu "Gotika" sledovali s otevřenými hubama účinek svého monstra.

"Měl jste pravdu válečníku," chrochtal blahem architekt, "až k tomu včelínu."

Včely se chvíli vzpamatovávaly z holého faktu, že jsou bezdomovci. Po prvním šoku vyrazily k útoku. Plechová armáda naskákala až nečekaně rychle do rybníčka. Jen architekt Zbořil sledoval důsledně červené turistické značení k Sušici.

Svatobor dřepěl za městem jak okoralá jednohubka. Párátka vysílače zásobovalo město nekonečnými seriály, pletenci svalů a kyprými tvary značně vyspělých hereček.

Monika seděla v cukrárně "U Fialek" a odkusovala skalp třetímu indiánkovi. Borek popíjel

Podkova

Napsal uživatel Jan Valeš - Jeňýk
Čtvrtek, 15 Březen 2012 18:58

---

chladné pivo, sledujíc ospalé sušické náměstí.

"Hele, ten chlápek nemá hlavu," drcnul do Moniky.

Architekt Zbořil doklusal na náměstí. V jedné ruce mapu a záznamník "Šumava". V druhé ruce podkovu a dvacet žihadel. Moc se nerozmýšlel. Vběhl hned do dveří s nápisem "Eis".

"Led! Připravte led!" ječel před cukrárenským pultem a strhával si batůžek omotaný kolem hlavy. Tvar obličeje nebyl o mnoho odlišný od tvaru batohu. Eskadra včelích kamikadze odvedla i na obličeji dokonalou práci.

Borek si prohlížel zaujatě podkovu.

"Chcete ji?" zeptal se ho architekt.

"Asi i jo. Něco o tý potvoře vím."

"Tak to jste řekl pěkně. Ta potvora mi moc štěstí nepřinesla."

"Takže... Vrátime ji na hajzlík, ne?"

"Na hajzlík? A proč ne rovnou do...," podal mu podkovu architekt Zbořil.

Autobus zastavil těsně před vchodem do rejštejnské hospody. V sále sedělo pár traktoristů, pár lesáků a děda ve vytahaných teplákách. Borek si objednal pivo, usrkl trochu pěny a vydal se hned na záchod.

"Až se vrátíš mladej, zastav se hned tady," volal z ním děda v teplákách. Hřebíček našel ve spáře pod prahem. Prostrčil je otvorem v podkově a několika údery rukojetí nože ji přiklepnul do hnědých futer dveří.

"Na hajzl patříš, bestie!"

Na stole u dědy už stálo jeho pivo a vedle něj ležela otevřená tlustá kniha. Borek se zvědavě podíval na dědu. Ten si šňupl dvě pohoří tabáku a mile se na něj usmál.

"Tak už nečum a piš."

Borek převrátil desky na titulní stranu. Její název zněl:

SMUTNÉ OSUDY PODKOVY KOBYLKY PAJDY

Borek nalistoval kapitolu číslo 5 a začal psát ten bláznivý příběh.